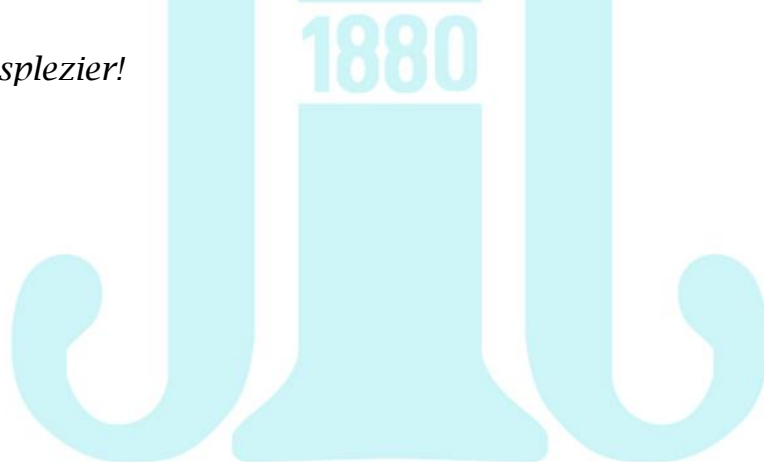

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

EEN WERELD VAN VERSCHIL

Toneelspel voor de jeugd

door

1880

Ortwyn Arts

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2004

Nr.2812

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJFTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wendt men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *EEN WERELD VAN VERSCHIL* op te voeren moet de naam van auteur *ORTWYN ARTS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2004/0220/05
ISBN 978-90-385- 08504

© 2004 Toneelfonds J. Janssens/Ortwyn Arts
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(15 à 20 kinderen)

MARIE
PAULINE
MIO
SANDRINE
CHARLOTTE
GISELLE
ANNETTE
JANO
JULIE
TESSA
ANDREA
JEAN
JACQUES
JORAN
PETITO
BILO
CHICO
DROGAN
JOSIB

DECOR

Door middel van eenvoudige zetstukken worden volgende locaties opgeroepen: dorpsplein – een auto – ziekenhuis – een perron – het vluchtelingencentrum – Poort van een villa – een verhoorzaal enz...

Voorspel: de twee Fransen

1. Allé, wat zijn wij hier nu allemaal aan het versleuren?
2. Wel, wij gingen toch meewerken aan dat theaterstuk.
1. Ja en dan?
2. Wel, dit zijn de decorstukken, en wij moeten die telkens klaar zetten, maar eerst moeten wij deze kleren aantrekken.
1. Maar dat zijn mannenkleren...
2. Natuurlijk, wij spelen mee, en wij zijn twee Fransmannen want het stuk speelt zich af in Frankrijk.
1. En waarom moeten wij dan mannen spelen?
2. Wel, omdat Fransvrouwen niet goed klinkt, en de regisseur dat wel grappig vond zeker, en omdat er zo weinig jongens te vinden zijn om toneel te spelen...
1. De regisseur, ja die ken ik, da's een frisse, daar kan je vanalles van verwachten...
Zeg maar, Fransmannen, die regisseur verwacht toch zeker niet dat ik Frans ga spreken, want da's Chinees voor mij hoor, daar ga ik mijn Latijn niet in steken, da's veel te gecompliceerd voor mij!
2. Doe nu maar verder.
1. En wat is dat? (*merkt kleefsnor op*)
2. Enkel een snor.
1. Een moustache? Waar moet ik die hangen?
2. Onder je neus, waar anders? Voilà, nu zijn we Jean en Jacques.
1. Wie? Jean en Jacques?
2. Wel ja, jij bent Jean en ik ben Jacques.
1. Jean en Jacques.
2. En dat hier wordt het dorpsplein.
1. Magnifiek dorpsplein zeg.
2. We moeten dat nog klaarzetten, slimmeke.
1. Jean en Jacques...

(Op de achtergrond spelen Jean en Jacques petanque en figureren dus als dorpbewoners.)

1e scène: Wij zijn beter dan de rest van het dorp.

(Marie, Pauline, Mio, Sandrine en anderen zitten op de bank van het dorpsplein. Om de beurt speelt één van hen de diablo. De meisjes ‘van adel’ komen eraan, en zien dat ‘hun’ plekje is ingenomen door de dorpsjeugd.)

CHARLOTTE : Oh neen, het is niet waar, die duffe dorpstrienen zitten weer op onze plaats.

GISELE : Enfin, hoe is dat nu mogelijk, zij doen dat alleen maar om ons te pesten.

ANNETTE : We moeten hen gewoon weggagen, wie denken zij wel dat ze zijn?

PAULINE : Meisjes kijk eens, de boel is weer verpest, die trutjes van het kasteel zijn daar weer.

MARIE : Kom, laten we dan maar weggaan, ik heb geen zin om ruzie te maken.

SANDRINE : Marie, jij bent gek zeker, ons zomaar laten weggagen door die kakjuffrouwen...

MIO : Groot gelijk Sandrine, als we altijd gaan lopen, lijkt het wel of wij iets fout doen!

JANO : Wel trezebezen, jullie weten toch dat dit onze bank is, waar wij 's namiddags bij elkaar zitten!

SANDRINE : Ik zie hier nergens een naam op staan, ‘madame’ Jano!

PAULINE : Of denken jullie soms dat jullie ouders met hun vele geld alles in het dorp kunnen kopen?

CHARLOTTE : Hoor daar Paulineke met de grote mond... als je vaders oogst weer eens mislukt, komt hij opnieuw klagen bij mijn pa, dat hij het zo moeilijk heeft om zijn huur te betalen!

ANNETTE : Neen Charlotte!

GISELE : Maar het is toch waar, Annette, en daarbij, Pauline is begonnen!

MARIE : Toe meisjes, laten we toch ophouden met dat kinderachtige gedoe.

GISELE : Kinderachtige gedoe? Als jullie vaders wat harder zouden werken, of wat verstandiger waren, dan konden ze ook zoveel geld verdienen als onze ouders!

MIO : Ja, door generatie na generatie veel geld te krijgen door de belastingen te ontduiken en oneerlijke praktijken uit te oefenen. Zoals de vader van Julie, die

pas nog in het nieuws geweest is wegens verdenking van fraude en gesjoemel met het geld van de politieke partij...

JULIE : Hou mijn vader hier buiten!

MARIE : Hou toch op allemaal!

JULIE : Waarom Marie, ben je bang dat we ook over jouw vader gaan beginnen, nog maar veertig jaar oud en al zolang in ziekenverlof.

PAULINE : Da's gemeen Julie, je weet best dat Maries vader al jaren met zijn rug sukkelt en dat hij niet meer kan werken.

GISELE : Een profiteur ja!

JANO : Ik zal blij zijn als het binnenkort grote vakantie is, en we eens op reis kunnen, alleen al maar om toch een tijdje van die dorpsklik hier af te zijn.

ANNETTE : Da's waar, in het buitenland moeten we geen schrik hebben om ze tegen te komen, ze hebben geen van allen al ooit één voet buiten Frankrijk gezet...

MIO : Ach stom wicht, ik ben vorig jaar nog met mijn ouders naar Duitsland op vakantie geweest.

CHARLOTTE : Naar Duitsland, wat een wereldreis zeg!

JULIE : Oh ja, daar is onze reis naar Australië, met privé-chauffeur en privé-vliegtuig, natuurlijk niets tegen!

SANDRINE : Wel, van mijn part mag jullie privé-jet neerstorten!

MARIE : Sandrine, Pauline, Mio, ik wil hier weg!

JANO : Och arme, we hebben ons Marieke op haar tenen getrapt zeg!

Jean en Jacques

JEAN : Amai, die kunnen een stukske ambras maken, die hebben dat al meer gedaan.

JACQUES : Als ge het maar weet Jean, en niet alleen zij, maar ook hun ouders, hun grootouders, hun overgrootouders, al generaties lang. Hier in het dorp bestaat een vete tussen de dorpsbewoners en de baronnen, de grootgrondbezitters. Alsof het hen met de moedermelk wordt ingegeven.

JEAN : Net of je kan kiezen in welke wieg je terecht komt als je geboren wordt... Neem mij nu, ik ben te vroeg geboren, en was het couveusekindje van de coiffeuse van het dorp.

JACQUES : Komaan zeg, we zijn hier niet om over uw kinderjaren te vertellen, we hebben heel wat werk want we moeten de reisvoiture van Julie klaar maken.

JEAN : De reisvoiture van Julie?

JACQUES : Maar ja slimmeke, van Julie die op voyage gaat naar Australië, met haar privé-chauffeur die haar naar de luchthaven brengt... da's de volgende scène.

JEAN : En dat hier moet haar chique voiture voorstellen?

JACQUES : Jean, dit is theater. Je moet een beetje fantasie gebruiken! Als wij zeggen dat dat een dure auto voorstelt, dan gelooft het publiek dat!

JEAN : Een chique voiture, à la bonheur, een chique voiture!

2e scène: Het ongeval

(Julie zit met een walkman achter de deur en geniet van de rit terwijl ze een Frans liedje meezingt. Jean en Jacques spelen 'tegenliggers'. Plots horen we piepende remmen en geluiden van een ongeval. Julie ligt met de deur boven op zich, onder het bloed. Geluiden en lichten van een ziekenwagen.)

JEAN : Oei, dat was een wreed accident.

JACQUES : Dat was zeker een zwaar ongeval, als twee auto's zo frontaal op elkaar inrijden...

JEAN : Hier, het staat op de eerste pagina van de gazet: Gisteravond is de wagen van senator Delbeque in nog onduidelijke omstandigheden in aanrijding gekomen met een andere wagen. De gevolgen zijn verschrikkelijk: senator Delbeque en zijn vrouw kwamen onmiddellijk om het leven, hun privé-chauffeur eveneens. Dochter Julie overleefde de klap, maar zal waarschijnlijk de rest van haar leven verlamd zijn. De bestuurder van de tegenligger, Pierre Volonté vecht nog voor zijn leven in de kliniek van Marseille.

JACQUES : Da's inderdaad allemaal vreselijk, maar kom nu Jean, we moeten de volgende scène nog opstellen en da's een dubbele scène: hier de kliniek en daar café "Tournée Générale".

3e scène: de eerste reactie

(De vriendinnen van Julie staan bij het ziekenhuisbed. De dorpsmeisjes zitten op het caféterras de pas gebeurde feiten te bespreken.)

CHARLOTTE : Ocharme Julie, hoe is zo iets nu kunnen gebeuren!

JANO : Ik heb er heel de nacht van wakker gelegen, dat mijn beste vriendin zo iets moest overkomen.

GISELE : Jij bent daar niet alleen van onder de voet hoor Jano, wij vinden dat allemaal even erg. Julie is van ons allemaal de beste vriendin.

ANNETTE : Zou Julie al weten dat haar ouders dood zijn?

JANO : Hoe kan dat nu, ze is nog niet bij bewustzijn geweest slimmerik!

GISELE : We zullen haar allemaal enorm moeten helpen om hier doorheen te geraken.

PAULINE : Heb je het al gehoord van de Delbeques? In één klap alles weggeveegd!

SANDRINE : Ja, je ziet wel, het is niet omdat je veel geld hebt, dat het geluk altijd aan jouw kant staat.

MIO : Maar goed ook, die dikke nekken mogen ook al wel eens tegenslag hebben!

MARIE : Mio, ben je niet beschaamd van zo te spreken! Zo iets meemaken verdient niemand.

MIO : Ik zal er in alle geval niet van wakker liggen.

PAULINE : Julie zal nu wel anders praten, nu ze geen papa of mama meer heeft!

MARIE : Pauline, zwijg, ik vind niet dat je zo mag spreken. Ik heb medelijden met Julie.

SANDRINE : Oké Marie, het is erg, maar ben je vergeten wat Julie allemaal over jouw vader verteld heeft?